

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. K.**
zastoupen obecným zmocněncem Ing. arch. O. K.
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2019, č. j. KUZL 229/2019, sp. zn. KUSP 77662/2018 ÚP-Ha,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Staré Město (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „stavební úřad“) ze dne 21. 8. 2018, č. j. MeUSM/04555/2018, sp. zn. SÚ/01560/2016/S, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

1. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 21. 8. 2018, č. j. MeUSM/04555/2018, sp. zn. SÚ/01560/2016/S, bylo právnímu předchůdci žalobce, panu Ing. M. K., podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nařízeno odstranění stavby „*Maringotka na kolech o rozměrech cca 7,48 x 2,36 m; dřevěná pergola o rozměrech 4,0 x 5,0 m a suché WC o rozměrech 1,0 x 1,4 m*“, stavba je umístěná na pozemku parc. č. X v katastrálním území X, a rovněž mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stavební úřad zamítl žádost o dodatečné povolení staveb a odvolací správní orgán následně zamítl odvolání proti tomuto rozhodnutí a rozhodnutí potvrdil. Stavební úřad obdržel závazné stanovisko vodoprávního úřadu vydané Městským úřadem v Uherské Hradiště, odborem stavebního úřadu a životního prostředí ze dne 21. 6. 2018, stanovisko Obvodního báňského úřadu pro území krajů Jihomoravského a Zlínského ze dne 11. 6. 2018 a vyjádření společnosti Slovácké vodárny a kanalizace, a. s. (dále jen „SVK, a. s.“). Z vyjádření vyplynulo, že stavba se nachází v ochranném pásmu II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves a je na uvedeném pozemku umístěna v rozporu s podmínkami povolení ochranného pásma vodního zdroje. Žalovaný dále uvedl, že stavební úřad v průběhu řízení postupoval v souladu s § 129 stavebního zákona a rovněž provedl všechny procesní kroky, které zákon ukládá. K námitce, že se nejedná o stavbu, ale o mobilní maringotku na kolech, žalovaný uvedl, že objekt byl posouzen jako výrobek plnící funkci stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. K námitce obsahující tvrzení, že dochází ke změně skutečností v dotčeném území, uvedl, že tuto námitku bylo možné uplatnit v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli však v řízení o odstranění stavby. V tomto řízení může stavebník namítat pouze nesplnění podmínek upravených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím vydaným podle stavebního zákona nebo že stavba byla dodatečně povolena. V daném případě byla žádost o dodatečné stavební povolení pravomocně zamítnuta, a tak nezbylo než nařídit odstranění stavby.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a aby žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.
4. Žalobce namítal, že pozemek, na kterém je jeho stavba umístěna, se nachází v lokalitě, o níž se dlouhodobě jedná jako o území, na němž hodlá město Uherský Ostroh dosáhnout změny územního plánu tak, aby zde bylo možno budovat rekreační objekty pro individuální i hromadnou rekreaci.
5. Žalobce připouští, že stávající územně plánovací dokumentace umožňuje stavebnímu úřadu nařídit odstranění staveb nacházejících se v dané lokalitě, nicméně se jedná o stavby, které zde existují desítky let na pozemcích ve vlastnictví vlastníků staveb nebo na pozemcích řádně pronajatých (stavby jsou zde umístěny se souhlasem pronajímatelů – vlastníků pozemků, na základě platných nájemních smluv).
6. Podle žalobce probíhající změna územních plánů obce Ostrožská Nová Ves a města Uherský Ostroh nedává jednoznačné stanovisko, kdy bude problematika dotčeného území vyřešena. Územní plány odůvodňují stavební uzávěru těžbou šterkopísku. Tato těžba však již byla ukončena, pozemky jsou rekultivovány a těžební společnosti s umístěním staveb

pro rekreaci souhlasí. Navíc pozemek, na kterém je stavba umístěna, je územním plánem v rozporu se skutečností označen jako vodní plocha.

7. Žalobce poukazuje na to, že dne 20. 10. 2016 byl předložen návrh na změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, neboť byla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Zastupitelstvo obce schválilo pořízení změny územního plánu. V souvislosti s plánovanou změnou nechal Krajský úřad Zlínského kraje vypracovat územní studii „ÚS 3“, která rozčleňuje území šterkopískových jezer do tří zón (v jedné z nich má být umístování staveb pro individuální rekreaci připuštěno). Podle žalobce tak probíhají jednání o změně územního plánu, v důsledku níž by došlo k povolení rekreačních objektů.
8. Podle žalobce je jedním z důvodů, pro který stávající územní plán neumožňuje vydat příslušné stavební povolení pro rekreační stavbu, skutečnost, že nebyla splněna podmínka, aby do konce roku 2006 byla vodoprávnímu úřadu předložena studie využití vodních ploch v dobývacím prostoru po ukončení těžby, která byla stanovena v „opatření obecné povahy – rozhodnutí odboru životního prostředí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006“. Vzhledem k tomu vodoprávní úřad vydal rozhodnutí ze dne 25. 11. 2016, kterým uložil SVK, a.s. předložit návrh na změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves do 31. 12. 2017.
9. Žalovaný podle žalobce pochybil, neboť celou věc posuzoval podle stávající územně plánovací dokumentace, která neodpovídá realitě. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o dodatečné povolení stavby žádal, aby bylo vyčkáno na výsledek projednání připravovaných změn územních plánů dotčených obcí (Ostrožské Nové Vsi i Uherského Ostrohu). Obě obce podle žalobce vnímají pozitivně možnost rekreace v okolí jezer. Žalobce má proto za to, že nebylo namístě zamítnout žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad měl řízení o dodatečném povolení stavby přerušit a vyčkat s řešením na výsledek projednání chystaných změn územních plánů, na „definitivní územně-plánovací dokumentaci“.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný je toho názoru, že žalobní námitky směřují spíše proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečném povolení stavby. Řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby jsou dvě samostatná řízení s rozdílným účelem, u nichž stavební úřad zkoumá odlišné podmínky. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad zkoumá podmínky podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, zatímco v řízení o odstranění stavby jde o kumulativní splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V daném případě byla žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby pravomocně zamítnuta, a proto stavebnímu úřadu nezbylo než nařídit odstranění stavby.
11. K námitkám obsaženým v žalobě nadto žalovaný uvedl, že dosud nebyla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Žalovaný také zdůrazňuje, že předmětná stavba žalobce je umístěna na pozemku, který se nachází v k. ú. X, obec X, přičemž pro obec X žádná změna územního plánu, která by se dané lokality týkala, projednávána není a žádná taková změna není ani navrhována. Pokud jde o žalobcem zmiňovanou územní studii „ÚS 3“, tak se podle žalovaného nejspíše jedná o územní studii „Využití ploch uvolněných po těžbě šterkopísku – Ostrožská jezera“. Potřeba této studie byla stanovena Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje. Tato studie podle žalovaného neslouží pro rozhodování stavebního úřadu.

12. Žalovaný dále uvedl, že pozemek, na kterém se předmětná stavba nachází, leží v ochranném pásmu II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves, přičemž v tomto území je mimo jiné zakázáno umísťování a realizace staveb včetně jiných zařízení kromě objektů vodárenských a těžebních. Rozhodnutí o stanovení ochranného pásma je závazné pro rozhodování v daném území. Žalovaný poukazuje také na to, že podle územního plánu pro obec Uherský Ostroh ze dne 27. 12. 2012 jsou pozemky, na kterých jsou umístěny předmětné stavby, součástí plochy WT – vodní plochy a toky, kde nelze stavbu pro individuální rekreaci umísťovat.
13. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Ústní jednání

14. Z ústního jednání dne 13. 4. 2021 se žalovaný omluvil, žalobce, který požadoval, aby jednání proběhlo, se nedostavil; nedostavil se ani jeho zástupce.
15. Během jednání soud k důkazu provedl žalobcem předloženou studii „Využití ploch uvolněných po těžbě šterkopísku – Ostrožská jezera“. Tato studie přitom do budoucna nabízí jedno z možných řešení využití daného území. Soud k důkazu provedl také rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006, zn. ŽP 22473/2006/Č, o změně ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves, a rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 25. 11. 2016, č. j. MUUH-SŽP/83796/2016/MichP, o povinnosti předložit návrh na změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves, resp. hlavní výkres Územního plánu Uherský Ostroh.

V. Posouzení věci soudem

16. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Žalobou je napadeno rozhodnutí, kterým bylo pravomocně nařízeno odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podstatou sporu je právní otázka, zda měl správní orgán, v daném řízení stavební úřad, přerušit řízení o odstranění stavby s ohledem na údajně probíhající změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, případně s ohledem na budoucí možnou změnu územního plánu obce Uherský Ostroh.
18. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
19. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení o zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o

stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až § 115 tohoto zákona; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 tohoto zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 tohoto zákona. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

20. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona platí, že stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
21. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že řízení o dodatečném povolení stavby stavební zákon konstruuje jako řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy samostatným řízením v rámci řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím řízení o dodatečném povolení stavby je možné zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, nebo stavby postavené bez takového rozhodnutí či opatření. V tomto řízení stavební úřad posuzuje, zda jsou splněny podmínky pro to, aby byla stavba dodatečně povolena. Naopak v řízení o odstranění stavby stavební úřad posuzuje pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena; mimo rámec předmětu řízení o odstranění stavby se proto ocitají námitky, které mohli žalobci uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017-22, všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. V daném případě žalobce podal žádost o dodatečné povolení stavby, a tato žádost byla pravomocně zamítnuta. Žalobce však nenapadá toto rozhodnutí.
23. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby lze zkoumat pouze to, zda stavba, která má být odstraněna, byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním a zda stavba nebyla dodatečně povolena.
24. Žalobce avšak nic takového nenamítá. Netvrdí, že by předmětná stavba, která má být odstraněna, disponovala odpovídajícím rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, ani netvrdí, že by byla stavba dodatečně povolena. Žalobce nenamítá ani to, že se nejedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona, která nevyžaduje žádné povolení či opatření

stavebního úřadu. Žalobce pouze namítá, že se jedná o stavbu, které se v dané lokalitě nachází již desítky let (aniž by to doložil), a že s ohledem na změnu v území a plánovanou budoucí změnu územního plánu měl žalovaný řízení o dodatečném povolení stavby přerušit a vyčkat vydání nového územního plánu.

25. Žalobce tedy svoje námitky nesměřuje proti rozhodnutí o odstranění stavby, nýbrž proti rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby, neboť v tomto řízení stavební úřad posuzuje soulad stavby s územním plánem. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je soud oprávněn posuzovat, zda stavební úřad správně posoudil soulad stavby s územním plánem a zda zohlednil případnou plánovanou změnu územního plánu. Takovou žalobu, kterou by mohl soud věcně projednat, však žalobce včas nepodal a nedal tak soudu možnost se těmito námitkami zabývat. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby k tomu soud oprávněn není. Soud není oprávněn v řízení o žalobě přezkoumávat jiná rozhodnutí než ta, která jsou předmětem žaloby (v daném případě tedy pouze rozhodnutí o nařízení odstranění stavby). Soud tak není oprávněn posuzovat, zda stavební úřad postupoval v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu se zákonem či nikoli. Byť by stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby skutečně pochybil, neměla by tato skutečnost žádný vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Uvedená skutečnost je důvodem k zamítnutí žaloby.
26. Soud však přesto považuje za vhodné vyjádřit se i k žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.
27. Pokud žalobce namítá, že stavební úřad pochybil, jestliže řízení o dodatečném povolení stavby nepřerušil, soud konstatuje, že k takovému postupu nebyl důvod. Přestože podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) správní orgán řízení o žádosti usnesením přeruší na požádání žadatele, tuto povinnost nelze dovozovat vždy, bez ohledu na situaci, v níž je požadavek ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu uplatňován. Typicky nemá správní orgán povinnost řízení přerušit v případě, kdy zjistí, že (podle aktuálního právního a skutkového stavu, ohledně něhož ani nemá v dohledné době dojít ke změně ve prospěch účastníka řízení – žadatele) žádosti není možné vyhovět a že je namístě ji bez dalšího dokazování zamítnout (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2015, č. j. 5 A 267/2010-36). Jestliže stavební úřad po podání žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení ke stavbě, která nebyla povolena „řádně“, zjistil, že stavba je umístěna v dobývacím prostoru, v ochranném pásmu vodního zdroje a v rozporu s územním plánem, aniž by změny správních aktů, z nichž tato vymezení vyplývala, byly v pokročilé fázi jejich eventuálního přijetí, k přerušení řízení nebylo důvodu. Soud by nepovažoval za srozumitelnou aplikaci práva (konkrétně § 64 odst. 2 správního řádu), pokud by řízení o dodatečném povolení stavby (tedy stavby, jež měla být povolována především v „řádném“ řízení o vydání stavebního povolení) bylo na žádost stavebníka na relativně nekonečnou dobu přerušeno z toho důvodu, že by v budoucnu eventuálně mohlo dojít ke změně právního rámce, který v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby její dodatečné povolení neumožňuje.
28. Stavba byla postavena bez stavebního povolení, a stavba postavená bez stavebního povolení má být zpravidla odstraněna, což stavební úřad nenařídí jen za situace, pokud stavebník prokáže splnění všech zákonných podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004-26, publikovaný pod č. 804/2006 Sb. NSS). Důkazní břemeno

ohledně naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby nese vlastník takové stavby (stavebník); je tedy na něm, aby v řízení o dodatečném povolení stavby naplnění podmínek prokázal (kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 6 As 43/2004-101), aniž by mu mělo být poskytováno jakékoli dobrodiní vyčkávání pro něj eventuálního příznivějšího právního stavu. Právým účelem žádosti o přerušování řízení v situaci, jaká je dána v nyní posuzované věci, je získání neoprávněné výhody stavebníka oproti stavu, v němž měl o povolení stavby žádat (v „řádném“ řízení) i v němž o dodatečné povolení stavby nakonec žádal; proto nebylo namístě řízení přerušovat (*mutatis mutandis* rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č. j. 5 Ca 117/2009-39). Nepřerušil-li tedy stavební úřad řízení a rozhodl-li o žádosti žalobce bez vyčkávání na možné budoucí změny územního plánu, pak podle soudu nepochybil.

29. Tím spíše nebyl důvod pro přerušování řízení o odstranění stavby, neboť pro toto řízení je změna územního plánu zcela nepodstatná. Kdyby během řízení o odstranění stavby skutečně došlo ke změně územního plánu, event. pokud by taková změna byla již „na spadnutí“, mohl by žalobce podat novou žádost o dodatečné povolení stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34). V rámci tohoto řízení by stavební úřad byl povinen posoudit novou žádost o dodatečné povolení stavby a přitom zohlednit nový územní plán. Tomu by nebránila ani skutečnost, že stavební úřad o žádosti o dodatečné povolení stavby v řízení o odstranění stavby již jednou rozhodl, neboť na negativní rozhodnutí o žádosti nelze nahlížet jako na překážku věci pravomocně rozhodnuté (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016-36). K ničemu takovému však v daném případě nedošlo, neboť žalobce novou žádost nepodal a k žádné změně územního plánu v dotčené lokalitě nedošlo.
30. Pokud se žalobce dovolává toho, že dne 15. 12. 2016 obec Ostrožská Nová Ves schválila pořízení změny územního plánu na zasedání zastupitelstva, je třeba uvést, že předmětné stavby se nenachází v katastru obce X, nýbrž v katastru města X. Ani žalobce přitom nenamítá, že by město Uherský Ostroh jakoukoli změnu územního plánu v rozhodnou dobu připravovalo, zmiňuje pouze případnou budoucí změnu.
31. Pokud žalobce odkazuje na možný vliv eventuální budoucí změny územně plánovací dokumentace na aktuální situaci, v níž bylo o jeho žádosti rozhodováno, je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 3 As 35/2015-32, podle něhož nepřihlédne-li správní orgán v rozhodnutí o odstranění a dodatečném povolení stavby ke schválenému zadání změny územního plánu, která se týká území, na němž je taková stavba umístěna, nejedná se bez dalšího o vadu řízení, pro kterou by bylo namístě takové rozhodnutí správního orgánu zrušit (§ 76 odst. 1 a § 78 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě navíc pro město Uherský Ostroh žádná změna aktuálně připravována nebyla a stavební úřad tedy ani neměl jakou co zohledňovat.
32. Pokud jde o studii „Využití ploch uvolněných po těžbě šterkopísku – Ostrožská jezera“, kterou soud doplnil dokazování, nelze ji pokládat za významnou z pohledu jakéhokoli vyčkávání na případné děje následující, jež by měly rozhodnutí stavebního úřadu oddalovat. Tato studie nabízí jedno z možných řešení využití daného území, avšak přímo neslouží pro rozhodování stavebního úřadu. Podobně nepovažuje soud za relevantní ani žalobcem zmíněné rozhodnutí (dle žalobce „opatření obecné povahy“) Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006, zn. ŽP 22473/2006/Č, o změně ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves a rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 25. 11. 2016, č. j. MUUH-SŽP/83796/2016/MichP, o povinnosti předložit návrh na

změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves. Ani tyto dokumenty neslouží jako relevantní podklady pro rozhodování stavebního úřadu, netýkají se bezprostředně připravované či chystané změny územního plánu.

33. Stavebnímu úřadu ani žalovanému nelze, z pohledu obecnější spravedlnosti, vytýkat ani to, že by snad se svým rozhodováním „spěchali“ proto, aby v mezidobí nedošlo ke změně právního rámce, která by nakonec pro žalobce byla příznivá a dodatečné povolení stavby umožňovala. Stavební úřad ani žalovaný nerozhodovali za situace, kdy by jakákoli taková změna byla očekávána v brzké době, ani následný vývoj po vydání napadeného rozhodnutí neukazuje, že by postupem času měla stavba podmínky především územního plánování začít splňovat. Žádný takový vývoj po vydání rozhodnutí ostatně žalobce ani netvrdil.
34. Na shora uvedeném nemůže nic změnit ani námitka, že je pozemek v územním plánu nesprávně vyznačen jako vodní plocha. Tato námitka totiž rovněž nesměruje proti napadenému rozhodnutí, nýbrž proti územnímu plánu z roku 2012.
35. Žalovanému tedy nelze vytýkat jakoukoli nezákonnost při vydávání napadeného rozhodnutí ani jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobci, jež by mohla alespoň nepřímou atakovat jeho subjektivní veřejná práva. Soud neshledal ani žádné mimořádné důvody, pro které by, i přes povinnost přezkoumávat napadená rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, jaký byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), měl – pro dosažení obecné spravedlnosti pro žalobce napadená rozhodnutí rušit s ohledem na aktuální skutkový a právní stav v době svého rozhodování.
36. Krajský soud v Brně pro úplnost dodává, že na věc nedopadají ani závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) v jehož případě pro spornou stavbu nebylo podle nové právní úpravy veřejnoprávní povolení nadále potřeba (o takovou situaci se nyní nejedná). Na rozdíl od zmíněného nálezu zde nejde pouze o marginální překročení předpisů ze strany žalobce ani o přepjatý formalismus.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. dubna 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu